

'Det er et svigt af børnene, hvis de ikke kommer med i behandling'

Det kan være grænseoverskridende for et menneske med alkoholmisbrug at tage partner og børn med i alkoholbehandlingen, men det er altafgørende for, at familien holder sammen, og at man kommer ud af afhængigheden. Sådan har Charlotte oplevet det.

AF MARIANNE PILEGAARD

'Nogle vil ikke have partneren med. Og det er også noget af en kamel at sluge, når man er i total fornægtelse.' Charlotte rynker brynene og ryster langsomt på hovedet. 'Men man bliver nødt til det, hvis man vil blive sammen som par og familie.'

Da Charlotte i tre år havde drukket for meget og hele tiden mere og mere, overtalte hendes mand Jens hende til at gå med hen på Center for Alkoholbehandling i Aarhus. Hun nikker og smiler:

'Men det var med armen på ryggen. Jeg mente ikke selv, at jeg havde et problem.'

Det var i november 2013. Charlotte kom herfter i ambulante behandling. Men det var ikke nok til, at hun kunne klare at holde sig fra alkohol. Hendes alkoholforbrug eskalerede, hun blev fyret fra sit job

som pædagog, og i sommeren 2014 sagde hendes mand stop.

'Han kastede simpelthen håndklædet i ringen. Jeg kunne ikke hente børnene, ikke købe ind, ingenting. Jeg fungerede ikke.'

Jens ringede til Charlottes storebror og bad ham hente hende. Han placerede hende i et sommerhus i Lønstrup, hvor hun slet ikke kunne styre sit alkoholforbrug, og efter halvanden måned blev hun fundet bevidstløs og indlagt. På en akutafdeling i Hjørring blev hun plejet i en uge, fordi hun var så medtaget. I løbet af den uge ringede Charlottes storebror til behandlingscentret i Aarhus og aftalte med familiens behandler Mette Munksgaard og Charlottes mand, at Charlotte skulle i døgnbehandling på Ringgården på Fyn.

'Mette ringede også og spurgte mig, om jeg var med på det. Jeg sagde ja, men jeg kan ikke huske det,' fortæller Charlotte stille.

Hun var indlagt på Ringgården i tre måneder og kom hjem i januar 2015.

Der skal ikke være alkohol i vores hjem

Mens Charlotte var i døgnbehandling, gik børnene, Sebastian på fem og Josefine på ni år til familiesamtaler på behandlingscentret sammen med deres far.

'Jeg vil faktisk sige, at det er et svigt af børnene, hvis man ikke lader dem komme i behandling. De skal have muligheden for at komme af med alt det, de har gået og tænkt og mærket. Og det er lige meget, om de kun er tre år,' siger Charlotte.

Charlottes søn Sebastian sad mest og legede på gulvet under familiesamtalerne, mens storesøster Josefine snakkede løs. Men en dag under en samtale rejste Sebastian sig pludselig og kom hen til bordet.

'Der skal ikke være alkohol i vores hjem,' erklærede han.

Og sådan blev det. Der har ikke været øl, vin eller spiritus i lejligheden, siden Charlotte kom hjem fra Ringgården. Børnene ville heller ikke have, at deres mor gik op og handlede alene. Så det gjorde hun heller ikke.

'Jeg tænkte, at den måtte jeg æde. Faktisk var jeg meget ydmyg efter Ringgården. Jeg måtte komme tilbage og vise, at jeg ikke drak mere.'

I behandlingen havde Charlotte ret hurtigt besluttet, at hun aldrig mere ville røre alkohol.

'Jeg tror ikke på, at man kan få et "normalt" forhold til alkohol, når man har været så langt ude, som jeg var.'

Hun holder en kort pause.

'Og jeg ved godt, at hvis jeg begynder at drikke igen, så har jeg ikke længere en familie.'

Det er jo vores historie

'Det var mit ansvar at sørge for, at vi fik det godt i familien igen. Derfor blev jeg også nødt til at sige ja til, at børnene fik hjælp.' Men det var ikke den holdning, den dengang 46-årige mor havde, da hun første gang mødte op på behandlingscentret. Charlotte slår let ud med hånden.

'Vi kom jo til alkoholbehandlingen med den hold-

ning, at mit alkoholproblem "bare skulle fikses". Der var overhovedet ingen grund til at blande børnene ind i det.'

Charlotte holder hænderne foran sig med håndfladerne fremad og vifter med dem, som om hun prøver at holde nogen væk fra at træde nærmere.

Men familiebehandlerne blev ved med at spørge parret om børnene og understrege vigtigheden af, at de kom med. Og det er Charlotte glad for.

'Når man er i alkoholmisbruget, så tror man ikke, at nogle ser og hører det. Heller ikke de nærmeste. Men Sebastian har sagt: "Du var sådan sløret, mor." Så de har mærket det,' siger Charlotte.

Tiden med morens alkoholafhængighed fylder ikke meget for børnene i dag, hvor de er 8 og 12 år.

Charlotte nikker lidt med et lille smil.

'Josefine har sagt: "Mor, det er jo vores historie." Så der ligger den nu.'

Alfa og omega at være to om kampen

Faktisk fik Charlottes mand hjælp, før Charlotte kom i behandling. Mens Charlotte var i sommerhus, gik han i behandlingscentret. På Ringgården fik parret terapisaftaler sammen, og da Charlotte kom hjem, gik hun i individuel samtaleterapi på alkoholbehandlingscentret i Aarhus. Hun ryster på hovedet.

'Hvis jeg selv skulle være gået igennem det, så ved jeg ikke, hvor jeg var endt. Følelsen af, at det her er vi to om, har været alfa og omega.'

Hun skubber med hænderne hen over bordet.

'Hvis Jens havde skubbet mig væk, så var jeg nok kommet ud af alkoholmisbruget alligevel, men det havde taget meget længere tid og været meget sværere.'

Da Charlotte kom hjem fra Ringgården, var hun hjemme alene i mange timer hver dag. Og det var svært.

'Jeg har klaret at holde mig fra alkohol ved simpelthen at være så fokuseret på, at jeg bare ville have mit liv og min familie igen.'

En stor del af sin styrke har hun også hentet i samspillet med sin mand.

'Det var bare så vigtigt, at vi var to om det. At Jens og jeg kunne tale om, hvordan vi skulle gribe det an. At der var åbenhed omkring det, at det er svært at holde sig fra alkohol, når man har været afhængig. Hvis jeg havde været alene, var jeg måske sunket hen i sådan en 'åh, nej, hvor er det synd for mig.'"

Charlottes egen behandling er slut. Nu vil hun dele sine erfaringer med andre.

Charlotte og hendes mand har kendt hinanden i tyve år og derfor også været sammen i mange år, før Charlotte begyndte at drikke. Og det har haft en betydning, mener Charlotte.

'Jens kender mig jo, som jeg er. Så han vidste godt, at jeg var derinde et sted, og han ville bare have mig tilbage. Nu ser vi sådan på det, at det var en periode i vores liv.'

Savner at møde ligesindede

I dag har Charlotte delt sin historie med mange mennesker. Hun har både fortalt den på fyraftensmøde i Center for Alkoholbehandling i Aarhus, og hun har været på Ringgården og fortælle, hvordan det er at komme hjem til sig selv igen efter endt behandling. Når hun og Jens ser tilbage på deres forløb, kunne de godt have brugt at høre andre pars historier om at klare det, at den ene skal ud af alkoholafhængighed, og at de skal holde sammen som familie og par. Derudover savner Charlotte også et netværk af ligesindede, som

ikke er AA (Anonyme Alkoholikere).

'Selvom jeg har min familie, og vores venner ved det, så er det alligevel en meget ensom kamp, når man kommer hjem. Det er lidt min kæphest, at vi burde have noget efterværn ud fra 'peer-to-peer' og *recovery*-tankegangen i kommunen.'

Nu må Charlotte klare sig uden et sådant netværk, og hun begynder også at føle sig klar til at komme i arbejde igen. Hun kommer stadig på Center for Alkoholbehandling i Aarhus, men nu er det for at dele sine erfaringer. Bl.a. skal hun fortælle sin historie til behandlerne på centret med fokus på, hvor vigtigt det er, at de insisterer på, at familien kommer med i behandlingen. Men hendes egen terapi er slut.

'Der er ikke mere arbejde i dig, Charlotte. Det nærmer sig ren hygge, det her,' sagde terapeuten efter otte-ni samtaler. ■

Redaktionen kender Charlottes fulde navn, men vi har ændret hendes mands navn.